

16. Az úrvacsora

Az Úrvacsora Jézus testének és vérének jelképeiben való részvétel, mely kifejezi Urunkba és Megváltásunkba vetett hitünket. Az Úrvacsora tapasztalatában Krisztus jelen van, hogy találkozzon népünkkel és erősítse őket. Amikor részt veszünk benne, a Szentlélekkel hirdetjük az Őr halálát, amíg visszajelöl. Az Úrvacsorára való felkészülés magába foglalja az önvizsgálatot, bűnbánatot és megbánást. A Mester elrendelte a Lelkészség szolgálatát, hogy rámutasson a megölt megtisztulásra: fejezzék ki kérésüket egymás szolgálatára keresztényi alázatossággal és szeretetben egyesüljenek szíveinket! Minden hívő keresztény részvevő lehet Úrvacsorában. (1Kor 10:16-17; 11:23-30; Mt 26:17-30; Jel 3:20; Jn 6:48-63; Jn 13:1-17)

Poros lábakkal érkeztek a felhívásra a hásvoti bárány elfogyasztására. Valaki hozott egy kanca vizet, mosdást a Szentlélekkel a szokásos lábmosáshoz, de senki sem akarta elvételni a szolgáló munkáját.

Jézus tudta, hogy kárhoztatja a halálra, és szomorúan szavalt: "Én nem tudtam a hásvoti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék; mert mondom nektek, hogy ti nem eszem abból, hanem én beteljesedek az Isten országában" (Lk 22:15-16).

A tanítványok egymásra való felhívásukat Jézus szavával tudta, hogy még mindig azon vitatkoznak, ki lesz a nagyobb Isten országában (Lk 22:24; Mt 18:1; 20:21). A tisztségért való mesterkedésük, a bűnösök és a Szentlélek által gátlott tanítványokat abban, hogy megalázkodjanak, és a szolga szerepét vállalva, megmossák egymás lábait. Megtanulják-e valamikor, hogy Isten országában az igazi nagyság az alázatosságban és a szerető szolgálatban fejeződik ki?

"Az Úrvacsora kérése" (Jn 13:2,4)[1] Jézus csendesen felállt, vette a szolgáló Szentlélekkel, vizet hozott, letérdelt, és kezdte mosni a tanítványok lábait. A Mester, mint szolgáló! A tanítványok megértették a ki nem mondott dorgálást, és elszégyelltek magukat. Amikor Jézus befejezte a lábmosást, visszatért a helyére, és így szólt: "Azért, ha én, az Őr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam nektek, hogy amikor én cselekedtem veletek, ti is akkor cselekedjétek. Bizony, bizony, mondom nektek, a szolgáló nem nagyobb az ő Uránál; sem a kárhoztatott nem nagyobb annál, aki azt kárhoztotta. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket" (Jn 13:14-17).

Jézus ezután a péntek délutánján a hásvoti helyett bevezette az Ő nagy Ajándékára emlékeztető szertartást, az Úrvacsorát.

Vette a kovászszalán kenyeret, és az őse hájait adván, megtérte, és adja a tanítványoknak" ezekkel a szavakkal: "Éz Vegytek, egyetek! Ez az én testem, amely tiéteké megtértek; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre." Majd vette a háladás pohárát, és az őse hájait adván, adja azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; mert ez az én vérem, az jószívűségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsátására." Éz Ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e pohárát, az ősrak halálját hirdessétek, amíg eljövend" (Iásd Mt 26:26-28; 1Kor 11:24-26; 10:16).

A Iámbos és az érvacsora alkotja ezt a szertartást. Krisztus rendelte el e szertartás mindkét részét, elősegítve azt, hogy szoros lelki közösségekbe jussunk vele.

Á

A Iámbos szertartása

A megkötött szokás az volt, hogy a páskabírányi énnepnek megtartásához a kovászszalán kenyér heteknek első napja előtt a zsidó családok eltávolítottak minden kovászt - bűnt - az otthonukból (2Máz 12:15, 19-20). Ennek megfelelően a hávőknek meg kell vallaniuk és bűnniük minden bűnt, beleértve a bűszkeséget, versengést, féltékenységet, neheztelést, árnzást; Á-gy vállalhat a lelkületük alkalmassá arra, hogy ilyen mály közösségekbe jussanak Krisztussal.

Ezért hozta létre Krisztus a Iámbos szertartását. Nemcsak példát mutatott, de ki is jelentette, hogy ők is ugyanezt cselekedjék, és áldásait ágát nekik. Éz Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket." (Jn 13:17) Ez a szertartás, amely megelőzi az érvacsorát, betölti azt a célt, hogy ézprábjlja meg azért az ember magát, és hogy senki ne vegyen ézméltatlanul" részt ebben a vacsorában (1Kor 11:27-29).

A szertartás jelentése Ez a szertartás feltár valamit Krisztus káldatásából és a résztvevők lelkületéből is.

1. A Krisztus megalázkodásáról való megemlékezés.
A Iámbos szertartása emlékeztet a Krisztus testének szolgálói álete ájltali megalázkodására.[2] Bár az Atyánál mennyi dicsőségben volt része, és éz ínmagát megáres-té, szolgálai formát vővőn fől, emberekhez hasonlívá ívőn" (Fil 2:7).

Isten Fia számára megalázás

volt, hogy bár az önzetlen szeretetet adott, mégis csupán visszautasítást kapott azoktól, akiknek megmentése érdekében jött. Sőt még elhatározta, hogy ahol csak teheti, minden alkalommal megszögyeníti Krisztust a földi életében. Mily megalázás volt az önzetlen számára, hogy bűntörzsként keresztrefeszítették!

Krisztus életében az önzetlen

szolgálat volt. Nem azért jött, hogy az emberek szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon" (Mt 20:28). A Jóbmosás cselekményével megmutatta, hogy az emberek megmentése érdekében minden szolgálatot elvégez, bár milyen alantas legyen is az. Szolgálás és alávetés az életével hatott kárvetői lelkeire.

Ennek az előkészítő

szertartásnak az elrendelésével Krisztus a mások szolgálatára indult. Gyengédséget és szeretetet akarta felbreszteni a hávőkben. E szertartás jelentőségén elgondolkodhat arra, hogy mással alávetés az egy-öttrészesben bájnyanak. Ha a Jóbmosásban Krisztus példáját követjük, az Ő szellemében járunk el. "Szeretettel szolgáljatok egymásnak!" (Gal 5:13)

Jóllehet ez a szolgálat

alávetés, de egyáltalán nem lealacsonyító. Ki ne szeretné kiváltani, ha meghajolhatna Krisztus előtt, és megmoshatná azokat a lábait, amelyeket keresztrefeszítettek! Jézus ezt mondta: "Amennyiben megcselekedtetek egyet emez Őn legkisebb atyámfiai közzel, énvelem cselekedtetek meg" (Mt 25:40).

2. A magasabb rendű megtisztulás

jelképe. A

Jóbmosás tágabb volt a láb megtisztításánál. Magasabb rendű megtisztulást - a szav megtisztulását jelképezte. Amikor Péter azt kérte Jézustól, hogy egáson mossa meg, Jézus ezt mondta: "Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egáson tiszta" (Jn 13:10).

Aki megfürdött, az tiszta.

De a nyitott saruba bízott láb csakhamar poros lesz, és újra meg kell mosni. Így volt ez a tanítványoknál is. A keresztség lemosta bűntörzsként, de sőt még megkésztette őket, és szav-velükben bűntörzsként, fátákenységet és gonoszástgot tápláltak. Nem voltak felkészülve arra, hogy Urukkal bensőséges kapcsolatba lépjenek; sem arra, hogy elfogadják az Őszavetséget, amelyet Jézus meg akart kötni velük. Krisztus a Jóbmosással akarta felkészíteni őket az Őrvacsorában való részvételre. Az íjruhá Jódás kivételével Krisztus megtisztította szav-velük az önzetlen tette megalázta őket, és Ők tanthatóvá váltak.

A tanítványokhoz

hasonlóan, amikor befogadtuk Krisztust, és megkeresztelkedtünk, az Őre által megtisztultunk, de keresztség életünk során mulasztásokat követünk el. Lábunk

poros lesz. Krisztushoz kell fordulnunk, hogy megtisztítsa kegyelme mossa le a szennyet. De nem kell újra megkeresztelkednünk, mert az ő zaki megfáradt, nincs másra szaksége, csak a Ijbait megmosni" (Jn 13:10).[3] A Ijbmosás szertartása emlékeztet arra, hogy rendszeresen meg kell tisztulnunk, és hogy teljesen Krisztus vörától faggunk. Maga a Ijbmosás nem tisztáthat meg a bűntől. Csak Krisztus tisztáthat meg bennünket.

3. Kézáztatás a megbocsátásban.

Az órvacsorán részt vevők kezétt a megbocsátásra való kszás jelzi, hogy eredményes volt az e szolgálat által jelképezett megtisztítás. Isten csak akkor bocsát meg nekünk, ha mi is megbocsátunk másoknak. Ha megbocsátjátok az embereknek az ő vöteiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vöteiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vöteiteket." (Mt 6:14-15)

Jézus azt mondta: "Néktek is meg kell mosnotok egymás Ijbait" (Jn 13:14). Egyrészt kszással kell megmosnunk mások Ijbait, másrészt kszással kell engednünk, hogy más megmossa a mi Ijbunkat. Az utbbival elismerjük, hogy szakságunk van lelki segítségére.

E szolgálat befejeztével hitünk arról biztosít minket, hogy tiszták vagyunk, mert bűnünkkel megmosdtunk. Ki által? Krisztus által. De hittestvéreink azok, akik Krisztus szolgálatának jelképeivel szolgálnak nekünk. E szolgálat tesz bennünket megbocsátás kéztatás [4]

4. Kézáztatás

Krisztussal és hittestvéreinkkel. A Ijbmosás szertartása szemlélteti, hogy Krisztus "szívesen szereti kezétt" (Jn 13:1). Amikor Péter tiltakozott Ijbának megmosása ellen, Krisztus így szólt: "Ha meg nem moslak tged, semmi kéztatás sincs hozzád" (8. vers). Ha nincs megtisztítás, Jézussal való kéztatás sincs. Azok, akik kéztatásban akarnak maradni Krisztussal, részt vesznek e szertartásban.

Ugyanezen az estén Jézus ezt mondta: "Íj parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek" (34. vers). Világos e szertartás zenete. "Szeretettel szolgáljatok egymásnak!" (Gal 5:13) E szeretettel a szá-vánkben itengedjük a magasabb helyet felebarátainknak, tbbre örtöelve másokat, mint önmagunkat (Fil 2:3). Ez arra kételez, hogy szeressék azokat is, akik mások, mint mi. Nem lehet bennünk sem felsőbbrendűség, sem szrehatás örsése. öletmádkunk tkrézi hittestvéreink iránti szeretetünket. Amikor előttük meghajolva megmossuk Ijbukat, előre rálálunk annak, hogy majd velük lehetünk az rkkávaláson. Aki ezzel a szertartással kéveti Krisztus példáját, az megtapasztalja, mit jelent ógy szeretni, ahogy Krisztus szeretett. Az ilyen szeretet eredményes bizonyítgtes lehet.

Egy buddhista szerzetes

egyszer arra kéri egy misszionáriust, javasoljon olyan jelenetet, amely bemutatja a kereszténységet. Ugyanis néhány művész azt a feladatot kapta, hogy a kolostor egyik termét a világ főbb vallásait ábrázoló freskókkal és domborművekkel díszítse. Rávid gondolkodás után a misszionárius olvasni kezdte János evangéliumának 13. fejezetét. "Ez a szerzetes semmit sem szílt, miközben olvastam - időzte fel a hittörténet -, de valami képletes, áthátatos csendet és erőt éreztem, ahogy az Ige bemutatta a tanítványok lábait mosás Jézust." Nyilvánosan tenni bűnt, ami a lábbal kapcsolatos, a buddhisták szerint szörnyű az illemszabályokat.

Amikor befejeztem az

olvasást, pillanatnyi csend támadt. A szerzetes hitetlenkedve nézett rám, és így szólt: "Azt akarja mondani, hogy az Ön vallásának alap-terve megmosta tanítványai lábait?"

"Igen" - válaszoltam. Az

általában higgadt, borotvált szemű idős férfi fején ember hold formájú arca fényesen csillogott a dőbbenettől és csodálkozástól. Megrémítette ő is, én is. Több száz nagy nyeltem. Mindkettőnket magával ragadott a drámai jelenet. Ahogy néztem őt, hitetlenkedő tekintete tiszteletteljes áhátattal változott. Jézus, a kereszténység alap-terve megérintette, megmosta a halászok piszkos lábait! Néhány pillanat múlva a szerzetes örökre lett ártatlan, és felállt. "Értem már a kereszténység lényegét." [5]

Á

Az érvacsora szertartása

A protestánsok ezt a szertartást

általában "érvacsora"-nak nevezik (1Kor 11:20). Egyéb neve: "az asztal" (1Kor 10:21), "a kenyér megszentése" (ApCsel 20:7), "a kenyérnek megtérése" (ApCsel 2:42)[6], valamint - e szolgálatnak a hálaadás és a szolgálat kapcsolatos vonatkozása miatt - eucharisztia (Mt 26:26-27; 1Kor 10:16; 11:24).

Az érvacsorának ritmelt

alkalomnak kell lennie, nem pedig a szomorúság idejének. Az érvacsorát megelőző lábmosás lehetőséget nyújt az önvizsgálatra, bűnvallásra, megbábkálásra és megbocsátásra. A hávök ezután azzal a biztos tudattal íphetnek képletesen, hogy Jézus valóban által megtisztultak. Ártalmatlanul járulnak asztalához; nem a keresztényekben, hanem megmentő fényben állnak, készen arra, hogy Krisztus megváltás győzelmét ánnepeljék.

Az érvacsora

jelentősége.

Az érvacsora felváltja az éves üdvözlési időkhöz hasonló ünnepet. Amikor Krisztus, az

igazi pászkabárányi feláldozta a lelkét, a hásváti bárány jelképe valóságosáig; vajt. Maga Krisztus rendelte el halála előtt a pászkabárányi ázannepe helyébe az árvacsorát, az árszavetság káttelékében ázó lelki Izrael nagy ázannepét. Tehát az árvacsora jelképeinek gyákerei a pászkabárányi ázannepéhez nyáknak vissza.

1. A bűntől való szabadulás

emlékázannepe.

Ahogy a pászkabárányi ázannepe emlékeztette Izraelt az egyiptomi rabszolgáigbá valóság szabadulásra, az árvacsora a lelki Egyiptombá, a bűn rabszolgáigbá valóság szabadulásra emlékeztet.

A személdákkáira áz az

ajtáffára hintett váor - a pászkabárányi váore - megávtá a ház lakáit a haláltá, a bárány háosájbá kászá-tett táplálók pedig erőt adott nekik az Egyiptombá valóság meneküláshé (2Máz 12:3-8). Ugyanágy, Krisztus áldozata szabadulást hoz a halálá; a hávök szabadulást nyernek a Krisztus testében áz váorában valóság rászésés által (Jn 6:54). Az árvacsora azt hirdeti, hogy Krisztus kereszthalála szabadulást, megbocsátást, ártákk áletet szerzett a száimunkra.

Jázus ezt mondta: ážEzt

cselekedjétek az án emlékezetemre" (1Kor 11:24). Ez a szertartás Krisztus engesztelő áldozatának helyettesítő voltára helyezi a hangsúlyt. ážEz az án testem - mondta Jázus -, mely tártettek megtártik" (1Kor 11:24; vá. Áosa 53:4-12). A kereszten az ártatlan helyettesítette a bűnt, az igaz a gonoszt. Ez a nagylekű cselekedet teljesítette a tártárvány káttelémányét: a halálántét; megbocsátást, bákkesságet áz ádvbizonyosságot adva a bűnbáná bűntsnek. A keresz elvette kárhoztatásunkat, nekánk nyájtva Krisztus igazságának palástját áz a bűn feletti győzelemhez szákságes erőt.

a) A kenyér áz a

szőlő. Jázus

sok hasonlatot használt, hogy általuk káttánbáző igazságot tanáson ánmagárá. Ezt mondta: ážÁon vagyok a juhoknak ajtaja" (Jn 10:7), ážÁon vagyok az árt" (Jn 14:6), ážÁon vagyok az igazi szőlőtő" (Jn 15:1), áz ážÁon vagyok az áletnek... kenyere" (Jn 6:35). Egyik kifejeést sem ártáttá szás szerint, mert Jázus nincs jelen minden ártában, ártban vagy borban. Ezek a kifejeések mályebb igazságot jelképeznek.

Az áttezer ember csodálatos

táplálásakor Jázus kinyilatkoztatta testének áz váorának mályebb jelentőságot. Mint igazi kenyér, ezt mondta: ážNem Mázses adta náktek a mennyei kenyeret, hanem az án Atyám adja majd náktek az igazi mennyei kenyeret.

Mert az az Istennek

kenyere, amely a Mennyből száll alá, áz áletet ájd a világnak. Mondáknak azárt náki: Uram, mindenkor add nákkánk ezt a kenyeret! Jázus pedig monda nákkik: Áon vagyok az áletnek ama kenyere; aki hozzáj, semmikáppen meg nem áhezik, áz

aki hisz bennem, meg nem szomjósodik soha" (Jn 6:32-35). Jézus felkérte a testvéreket, hogy kielégítsék az ő szomjúságukat, legnagyobb szükségleteinket és vágyainkat (Jn 6:50-54).

A Jézus által elfogyasztott hűsvégi kenyér kovásztalan volt, a szőlő termése pedig erjedetlen.[7] A kovászt (élesztőt) - amely erjedéssel megkeleszti a kenyeret - a bűn jelképeknek tartották (1Kor 5:7-8), és ezért a kovász alkalmatlan volt ézsa hibátlan és szeplőtlen bárány" ábrázolására (1Pt 1:19).[8] Csak kovásztalan vagy ézserjedetlen" kenyér jelképezhette Krisztus bűntelen testét. Hasonlóképpen, csak a szőlő romlatlan gyümölcse - az erjedetlen bor - jelképezheti az ádvíz-tő megtisztást vöröknek tápellésségét.[9]

b) Evés és ivás. ÉzHa nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az ő vörét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én vörömet, árték élet van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon." (Jn 6:53-54)

ÉzAki eszi az én testemet, és issza az én vörömet" - jelképes kifejezés; az Isten Igájának elvei szerinti átalakulást jelképezi. A hűvő az Ige által árték ártéksségbe a Mennel, és nyer erőt ahhoz, hogy lelki életet ártékjen. Krisztus ezt mondja: ÉzA beszédek, amelyeket én szólok nárték, lárték és élet" (Jn 6:63). ÉzNemcsak kenyérral árték az ember, hanem minden igével, amely Istennek szárték szárték.. (Mt 4:4)

A hűvők Krisztusá, az élet kenyéréből tárték, amikor az élet Igáját - a Bibliát - olvassák vagy hallgatják. Ebből az Igából árték Krisztus árték ereje. Az ártécsora által is rtécsesárték Krisztusá, Igáját a Szentlélek beárték-ti az életártékbe. Ezért minden ártécsort az Ige prtékárték sa sárték.

Mivel Krisztus engesztelő ártékait hit által magunkárték tesszék, ezért az ártécsora sokkal tárték, mint egyszerű emlékártnep. Az ártécsorában valá rtécsesárték azt jelenti, hogy Krisztus fenntartá hatalma árték erővel és ártékkel tárték el bennárték. Rárték: ez a jelképték mutatja, hogy ézlelki életárték ugyanárték Krisztustárték, ahogy fizikai életárték az árték itáltárték.[10]

Az ártécsora alatt ézémárték "a poharat (1Kor 10:16). Ez azt jelenti, hogy miként Krisztus ézéhárték" adott a hárték (Mt 26:27), mi hárték mondunk Jézus vörétárték.

2. Testvélet

készítéssé Krisztussal. A készdelemmel Ács vizsgállyal teli világban e szertartásban val³
gy³lekezeti r³szv³tel³nk hozzájájul az egyházz egys³g³hez Ács szilárd³g³hoz,
bizonyágot t³ve a Krisztussal Ács egymással val³ kész³ss³g³nk³ről. Pál ezt
mondta: â€žA hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus v³r³vel val³
kész³ss³g³nk³? A kenyér, amelyet megszeg³nk, nem a Krisztus test³vel val³
kész³ss³g³nk³? Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindnyájjan az
egy kenyérből r³szesed³nk" (1Kor 10:16-17).

â€žEz utalás arra a t³nyre,
hogy a sok darabra t³rt ³rvacsorai kenyeret a há-vök megeszik; Ács ahogy minden
darab ugyanabb³l a kenyérből val³, Á-gy az ³rvacsorában r³szes³lő minden há-vő
egyes³l Krisztusban, akinek megt³rt test³t jelképezi a megt³rt kenyér. A
kereszt³nyek azzal, hogy kész³sen r³sz³t vesznek ebben a szertartásban,
nyilvánosan tan³s³-tj³k, hogy egys³gben vannak, Ács ahhoz a nagy csaláidhoz
tartoznak, amelynek feje Krisztus."[11]

Minden gy³lekezeti tagnak
r³sz³t kell vennie ebben a szertartásban, mert Krisztus a Szent³lek ³ljal
â€žtalálkozók n³p³vel, Ács megerős³-ti jelen³t³vel. M³g ha m³ltatlan sz³-vek Ács
kezek osztják is sz³t a szent jegyeket, Krisztus akkor is ott van, hogy
sz³ljon gyermekeinek.

Isten gazdagon megáldja
mindazokat, akik a Krisztusba vetett hittel járulnak az ³sr asztalához.
Mindazok, akik mellőzik a mennyei kiv³lts³gnak eme alkalmait, nagy vesztes³get
sz³nednek. Joggal mondhat³ el r³luk: â€žNem vagytok mindnyájjan tiszt³jk."[12]

Az ³sr asztalánál
tapasztaljuk meg a legerősebben Ács legm³lyebben a kész³ss³g ³rzet³t. Itt kész³ss³
talajon találkozunk; leomlanak a benn³nket egymással³ elv³laszt³ kor³tok. Itt
felismerjük, hogy m³-g a t³rsadalomban sok minden elv³laszt benn³nket,
Krisztusban megvan minden, ami sz³ks³ges az egyes³-t³s³nk³h³. J³zus a poharat
k³-n³lva tan³-tv³nyainak, rájuk b³-zta az ³ sz³vets³get. ³gy sz³lt: â€žIgyatok
ebből mindnyájjan; mert ez az ³n v³rem, az ³sz³vets³gnek v³re, amely sokak³t
kiontatik b³nek bocs³nat³ra" (Mt 26:27-28; v³l. Lk 22:20). Ahogy a r³gi
sz³vets³get megerős³-tette az ³ldozatok v³re (2M³z 24:8), az ³sz³vets³get
Krisztus v³re pecc³telte meg. E szertartás alkalm³val a há-vök meg³-t³jk
Uruknak tett h³gfogadalmukat, ³b³l elismerve, hogy r³szesei annak a
csod³latos egyezs³gnek, amely ³ljal J³zusban Isten kész³ss³gre l³p az emberis³ggel.
E sz³vets³g r³szeik³nt van mit ³nnepelni³. Teh³t az ³rvacsora egyr³sz³t
megemlékez³s, m³sr³sz³t hálaadás a kegyelem ³r³kk³val³ sz³vets³g³nek
megpecc³tel³s³rt. A kapott ³ld³sok ar³nyban ³llnak a r³sz³tvevök hit³vel.

3. A m³sodik advent v³radalma. â€žMert valamennyiszer eszitek e
kenyeret, Ács issz³tok e poh³rt, az ³srnak hal³l³t hirdess³tek, am³-g elj³vend."
(1Kor 11:26) Az ³rvacsora ³t fogja a Golgota Ács a m³sodik advent kész³ss³t
időszakaszt. ³-sszekapcsolja a keresztet a Mennyel. Egybekapcsolja a â€žmegt³rt³ntet"
Ács a â€žbek³vetkezendököt", ami az ³stamentum vil³gn³zet³nek l³nyege.
³-ssze fogja a Megv³lt³ ³ldozat³t Ács m³sodik elj³vetel³t, a felk³-n³lt ³dv³ss³get
Ács a megval³sult ³dv³ss³get. Azt hirdeti, hogy Krisztus addig is jelen van a

Látlek által, amíg eljárnak Iáthatán.

Krisztus példáját

mondott, amikor azt mondta, hogy "mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkéknek ebből a terméséből mind ama napig, amikor én iszom azt veletek az én Atyámnak országában" (Mt 26:29). Hitelünket arra a jóvőbeli vacsorára irányítja, amelyet Megváltással fogunk ünnepelni az ő országában. Ez a nagy ünnep "Bárány menyegzőjének vacsorája" (Jel 19:9).

Az erre az eseményre való

felkészüléssel kapcsolatban Krisztus így oktat: "Legyen a ti derekatok felülvizsgálva, és szívetek meggyőzve; ti meg hasonlítsátok az olyan emberekhez, akik az ő urukat várják, mikor jön meg a menyegző, hogy mihelyt megjön, és zúgjon, azonnal megnyissák neki. Boldogok azok a szolgák, akiket az őr, amikor hazamegy, vigyázva talál; bizony, mondom nektek, hogy felülvizsgálva magukat, leülteti azokat, és eljő, szolgáiknak" (Lk 12:35-37).

Krisztus és követői az

ünnepi asztal körül ülnek, és ő fogja az vacsorát kiosztani, ahogy annak idején Jeruzsálemben. Oly sokáig várta erre az alkalomra, és most minden készen van. Felkel és várja, és megkezd a szolgálatot. Csodálatos tette el mindenkit. Teljesen örömtelien örvendez magukat arra a megtiszteltetésre, hogy Krisztus szolgáljon nekik. Tiltakoznak, ezt mondván: "Hadd szolgáljunk mi!" De Krisztus leülteti őket, és csendesen tovább szolgál.

"Krisztus a földön valóban

soha nem volt nagyobb, mint az vacsora emlékeztető eseményén, amikor megaláztatva magát, betöltötte a szolga szerepét. Krisztus a mennyben akkor lesz a legnagyobb, amikor szentjeinek szolgál. "[13] Ez a várakozásunk tetőpontja. Az vacsora erre az elképzelt dicsőségre irányítja tekintetünket; amikor Krisztussal személynél közelebb állunk, akkor a földön valóban országában.

Az vacsorában való

résztvétel feltételei. Két fontos szertartás szolgálja a keresztény hitéletét: a keresztség és az vacsora. Az előbbi az egyház vezető kapu, az utóbbi a tagok javát szolgálja. [14] Jézus csak hitvallók követőinek osztott vacsorát. Ezért az vacsorát a hűvö keresztények számára rendelte el. Gyermek nem szokott részt venni ebben a szertartásban, hacsak nincsenek megkeresztelve. [15]

A Biblia arra tanítja a

hűvöket, hogy az Urat megillető tisztelettel vágezzék ezt a szertartást, mert "éhségesen várja az Urat, vagy issza az ő pohárát, és megkezd az ő teste és véré ellen" (1Kor 11:27). A "éhségesen várja" jelentheti "vagy a nem odavál viselkedést (Iásd a 21. verset), vagy a Krisztus engesztelő áldozatában való részvétel, cselekvő hit hiányát". [16]

Az ilyen magatartás

tiszteletlenség az Ásrral szemben, Ás a Megváltás megtagadásának tekinthető; azok bűnben valós osztozásoknak, akik őt keresztre feszítették.

Isten nem tetszősöt vonja

magára az, aki mártatlanul vesz részt az Órvacsorában. "Aki mártatlanul eszik Ás iszik, Átletet eszik Ás iszik magának", mert "nem becsüli meg az Ásnek testét" (1Kor 11:29); nem tesz kárt az Ásban a mindennapi Átel Ás a Krisztus engesztelő halálát jelképező szent jegyek károsítását. "Ne tartsák a hávók ezt a szertartást pusztán egy társasági esemény emlékének. Ezt is jelentheti, de sokkal inkább ennél; emlékeztet arra, hogy mibe került a bűn Istennek, Ás hogy mivel tartozik az ember a Megváltásnak. Ennek a szertartásnak Ásben kell tartania a hávókban azt a tudatot, hogy károsítást okozó nyílvánosan bizonyítható tenni az Isten Fiának engesztelő halálába vetett hitéről." [17]

Ezekhez az intézkedésekhez

kapcsolva, Pál azt tanácsolja a hávóknak, hogy "éprébjelje meg... magát", mielőtt részt venne az Órvacsorában (1Kor 11:28). Imádkozva vizsgálja meg keresztényi Átelét, vallja meg bűntetteit, Ás Áll-tsa helyre megromlott kapcsolatait.

Az adventista Áttörők

társasági tanácsa, milyen Áldást tud nyújtani az ilyen Ánvizsgálat. "Amikor még kevesen voltunk, a szertartások gyakorlását nagyon hasznos alkalmakként tettük. Az Órvacsora előtti pöteken minden gyülekezeti tag igyekezett elkövetni mindazt, ami elválaszthatja testvéreitől Ás Istentől. Gondosan megvizsgáltuk a szívünk; buzgón imádkoztunk azért, hogy Isten mutasson ráj rejtett bűneinkre; megvallottuk, ha becsaptunk valakit, bevallottuk meg gondolatlan szavainkat, dődelgetett bűnünk. Az Ás káros volt hozzánk, Ás mi nagy erőt Ás bitorást nyertünk." [18]

Ez az Ánvizsgálat

személyes feladat. Más nem vágezhets el helyettünk, mert ki tud olvasni a szívben, vagy ki tudja megkérni az Ántet a konkolyt a börtört? Krisztus, a mi példánk, nem zár ki senkit sem az Órvacsorából. Bár a nyilvános bűn kizár a résztvételből (1Kor 5:11), Jézus egykor evett Jézussal, aki látszólag Krisztus hitvallás károsítója, de szívben tolvaj Ás Árú volt.

Mi teszi tehát a hávót

alkalmassá az Órvacsorában való részvételre? A szív Állapota, a Krisztusnak való teljes odaszentelődés Ás az Áldozatba vetett hit, nem pedig valamelyik egyházhoz való tartozás. Károsítók Ás Ásben bármi módon egyházhoz tartozó hávó keresztény részt vehet az Órvacsorában. Mindenkit hávunk, hogy vegyen részt gyakran az Ás Ás Ásben, Ás résztvétel Állal tegyen bizonyítható arra, hogy elfogadta Krisztust személyes Megváltásának. [19]

Â

LÃ¡bjegyzet

1.

Â

LÃ¡sd Robert Odom, "The First
Celebration of the Ordinance of the Lord's House", Ministry, 1953.
januÃ¡r; 20. oldal; White: JÃ©zus Ã©lete, 548-552. oldal

2.

Â

I. m., 555-556. oldal

3.

Â

A keresztség és az Örvacsora Ájszefüg egymással. A keresztség megelőzi a gyülekezeti tagságot, a Lászlós pedig azoknak szánt, akik már gyülekezeti tagok. E szertartás alatt gondolkozunk el keresztségi fogadalmunkról.

4.

Â

Lászlósd C. Mervyn Maxwell, "A Fellowship of Forgiveness",
Review and Herald, 1961. június 29., 6-7. oldal

5.

Â

Jon Dybdahl, Missions; A Two-Way Street (Boise, ID;
Pacific Press, 1986), 28. oldal

6.

Á

Já lehet az ApCsel 20:7 szavait Általában az Árvacsorával hozzuk Ásszefüggésbe, de nemcsak erre a szertartásra vonatkoznak. Lk 24:35-ben kÁzÁnsÁges, mindennapi Átkezőst jelent.

7.

Á

Abbá a feltevésekből kiindulva, hogy a bibliai időkben a meleg Ághajlatú Izraelben nem lehetett a szőlő levét hosszú ideig - az őszi szüreteltől tavaszig, a hőséig - eltartani, természetesen vesznek, hogy a zsidók erjedt borral Ánnepelték a hőséget. Ez a feltevés azonban alaptalan. Az ősi világban a gyümölcslevet kÁlÁnbázó mádszerekkel gyakran hosszú ideig erjedetlen Állapotban eltartották. Az egyik mádszere az volt, hogy a levét forralással sziruppá koncentrálták. Hideg helyen tárolva, ez a koncentráltum nem erjedt meg, Ás vÁzzel egyszerűen felhÁgÁ-tva alkoholmentes "Ádes bor" lett belőle. Lásd William Patton, Bible Wines-Laws of Fermentation (Oklahoma City, OK; Sane Press, Áv nÁkÁl), 24-41. oldal; Ásd szintén C. A. Christoforides, "More on Unfermented Wine", Ministry, 1955. Április, 34. oldal; Lael O. Caesar, "The Meaning of Jajin in the Old Testament" (Kiadatlan bÁcsÁsdoktori tÁzís, Andrews University, 1986), 74-77. oldal; White: Jázus Álete, 560. oldal. A hőséti bort mazsolÁbÁ is lehetett kÁszÁ-teni. (F. C. Gilbert, Practical Lessons From the Experience of Israel for the Church of Today [Nashville, TN; Southern Publ. Assn. 1972-es kiad.], 240-241. oldal).

8.

Á

Ebben a megvilágításban nem jelentéktelen, hogy Krisztus nem a szokásos szót használja a borra (görögül oinos), hanem azt mondja, hogy "ez a szőlőtőnek gyümölcse" (Mk 14:25). Míg az oinos jelentheti a bort erjedt és erjedetlen állapotban is, a szőlőtő gyümölcse a tiszta szőlőtőt jelenti. A szőlőtő Krisztus számára megfelelő jelképe, aki "őnmagát" "az igazi szőlőtőnek" nevezi (Jn 15:1).

9.

Á

Az élesztő is megerjesztheti a szőlőtőt. A rovarok által levegőbe kerülő élesztő spórák a szőlő hajtásának viaszos hártályjához tapadnak. Amikor a szőlőtösszezzük, a spórák belekeverednek a lébe. Szobahőmérsékleten az élesztősejtek gyorsan szaporodnak, és megerjesztik a bort (lásd Martin S. Peterson, Arnold H. Johnson szerk., Encyclopedia of Food Technology [Westport, C.: Avi Publishing Co., 1974], 2/61-69. oldal; i. m., Encyclopedia of Food Science [Westport, CT; Avi Publishing Co., 1978], 3/878. oldal).

10.

Â

R. Rice, Reign of God, 303. oldal

11.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/746. oldal

12.

Â

White:JÃ©zus Ã©lete, 564. oldal; vÃ©. 568. oldal

13.

Â

M. L. Andreasen, "The Ordinances of the Lord's House", Ministry, 1947. január; 44., 46. oldal 14. V. J. White, Evangelism (Washington, D. C.; Review and Herald, 1946), 273. oldal

14.

Â

Lásd például Frank Holbrook, "For Members Only?" Ministry, 1987. február, 13. oldal

15.

Â

I. m.

16.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/765. oldal

17.

Â

I. m.

18.

Â

White, Evangelism, 274. oldal, v. SDA Bible
Commentary, jav. kiad., 6/765 oldal

19.

Â

A Biblia nem határozza meg, hogy milyen gyakran kell
Ârvacsorát tartani (lásd 1Kor 11:25-26). Az adventisták több protestáns
egyház gyakorlatát követve, ÂvenkÂnt nÂgyszer gyakorolják ezt a szertartást.
â€žAz elsô adventisták azÂrt dÂntÂttek az Ârvacsora negyedÂvenkÂnti megtartása
mellett, mert Âgy ÂreztÂk, hogy e szolgálat gyakrabban valÂs gyakorlása a
szertartás formaivÂi vÂilÂsÂnak Âs komolysÂga elvesztÂsÂnek veszÂlyÂvel
fenyegetne." Ez a dÂntÂs a tÂl gyakran Âs tÂl ritkÂn - mint pl. egyszer egy
Âvben - valÂs megtartás kÂzÂtti kÂzbÂlsô megoldásnak bizonyult (W. E-Read,
â€žFrequency of the Lord's Supper", Ministry, 1955. Âprilis, 43. oldal).